21. septembra 2024

Meditačný obsah č. 260

Štúdium a meditatívna kontemplácia o svetle približujú cvičiaceho pozorovateľa viac a viac jednak k pozemskej sfére, ako aj k nadzmyslovému svetu. Posledná doba bola veľmi nápadná tým, že odhaľovala mocnejšie zaťaženú sféru svetla, naplnenú takzvanými astrálnymi vplyvmi alebo, inak vyjadrené, nevykúpenými súčasťami ľudstva, ktoré v mnohých oblastiach a na mnohých miestach robia clonu krásnemu éterickému a vyžarujúcemu svetlu. V konečnom dôsledku tieto zacláňajúce pomery vedú k nepríjemným zvratom počasia. Z tohto dôvodu už pred asi tromi týždňami v dôsledku vyčerpania éterickej sféry bolo už v septembri vo svetle viditeľné, že zvrat nastane ako nástup náhleho prevládnutia chladu. Po nejakom čase je teraz vidieť napríklad u nás v severnom Taliansku, že počasie opeknelo, no podobne ešte nastanú zlomy, lebo to éterické vo sfére je oslabené záťažami nevykúpených súčastí.

Tomu, kto poslednú meditáciu aktívne vykonával, sa nevyhnutne musí ukázať poznanie, ako ľudská myšlienka, ak je len dostatočne udržiavaná v pozornosti, koncentrácii alebo v čírom jasnom vzťahu, vedie k oslobodeniu svetlejších pomerov. Keď cvičiaci objekt pozorovania dlhšiu dobu objektívne vníma a pestuje k tomu myšlienky, ktoré nie sú zmiešané s emóciami, o to viac pôsobí oslobodzujúco na okolie a obzvlášť na špecificky zvolený objekt.

Vo všeobecnosti toto aktívne cvičebné nasadenie, ktoré presahuje osobné emócie a ktoré spôsobuje intenzívne vstúpenie s plným vedomím do vzťahu (s myšlienkami, s objektom), je cestou svetla, ako ju opisuje Bhagavad Gíta. Prirodzene, že jednotlivec na svojej ceste nedokáže neustále udržiavať plnú koncentráciu a nevyhnutne musí robiť aj činnosti, pri ktorých je iba polovedomý alebo vôbec nie je v spojení s hybnou myšlienkou. No pomocou meditačnej cesty, ako je chápaná tu, by mali celkové pomery stále viac prichádzať do vedenia, a tým byť uchopované cestou svetla.

Zaiste je dobré, keď človek veľmi zrelativizuje tie okolnosti, ktoré si na seba kladie len z čisto vonkajšej povinnosti, či pre uznanie, alebo ich jednoducho ukončí. Tým sa cesta svetla v dostatočnej miere rozrastie a neostane iba chvíľkovou výnimkou, život treba žiť s jasnými cieľmi a tvorivým zmyslom a zbytočné, nezmyselné vykonávanie služby či neresti života preto musia skončiť.

Pre nasledujúcu meditáciu platí ešte raz veta, ktorá je uvedená v Bhagavad Gíte, v 8. kapitole, vo verši 26:

„**Cesta svetla a cesta temnoty sú skutočne známe ako večné cesty sveta; po jednej človek kráča, aby sa už nikdy nevrátil a tá druhá vedie k opätovnému návratu.** "

Cvičiaci si teraz môže tvoriť myšlienky o tom, aké významné je nielen prežívanie objektu pri aktívnej koncentrácii, ale ako dokonca aj posmrtný svet prežíva oslobodzujúce svetlo ako otvorenú bránu a ako sa uzatvára prostredníctvom emócií alebo bezmyšlienkových, nevedomých činov. Duše v posmrtnom svete chcú svetlú sféru, ktorá vyžaruje z ich vlastného stredu a tá je ich životom, zatiaľ čo ich temnotu predstavujú jednostranné väzby a pocity bezpečia človeka.

Ďalšie zdroje:

Citát od Rudolfa Steinera:

„Človek sa musí s ideou konfrontovať, inak upadne do jej otroctva."

(Filozofia slobody, GA 4, s. 271)

meditácia č.259 < späť zoznam meditačných obsahov vpred > meditácia č.261